JAKUB MAŘÍK

NA ULLOVĚ PRAHU

NA ULLOVĚ PRAHU

KNIHY JAKUBA MAŘÍKA
V NAKLADATELSTVÍ MYSTERY PRESS

UTSS SALAMIS

Ve stínu slunce
V ledovém sevření
V Krvavém pásu
V mrtvé zóně
V jámě lvové
V nefritové kleci

HIC SUNT DAEMONES

Za sloupy Héraklovými
Na Ullově prahu

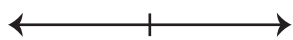
Připravujeme

V plamenech Tanit
Po stopách Iboniových
Z Hádovy říše
Před branou Hel

JAKUB MAŘÍK

NA ULLOVĚ PRAHU

MYSTERY PRESS

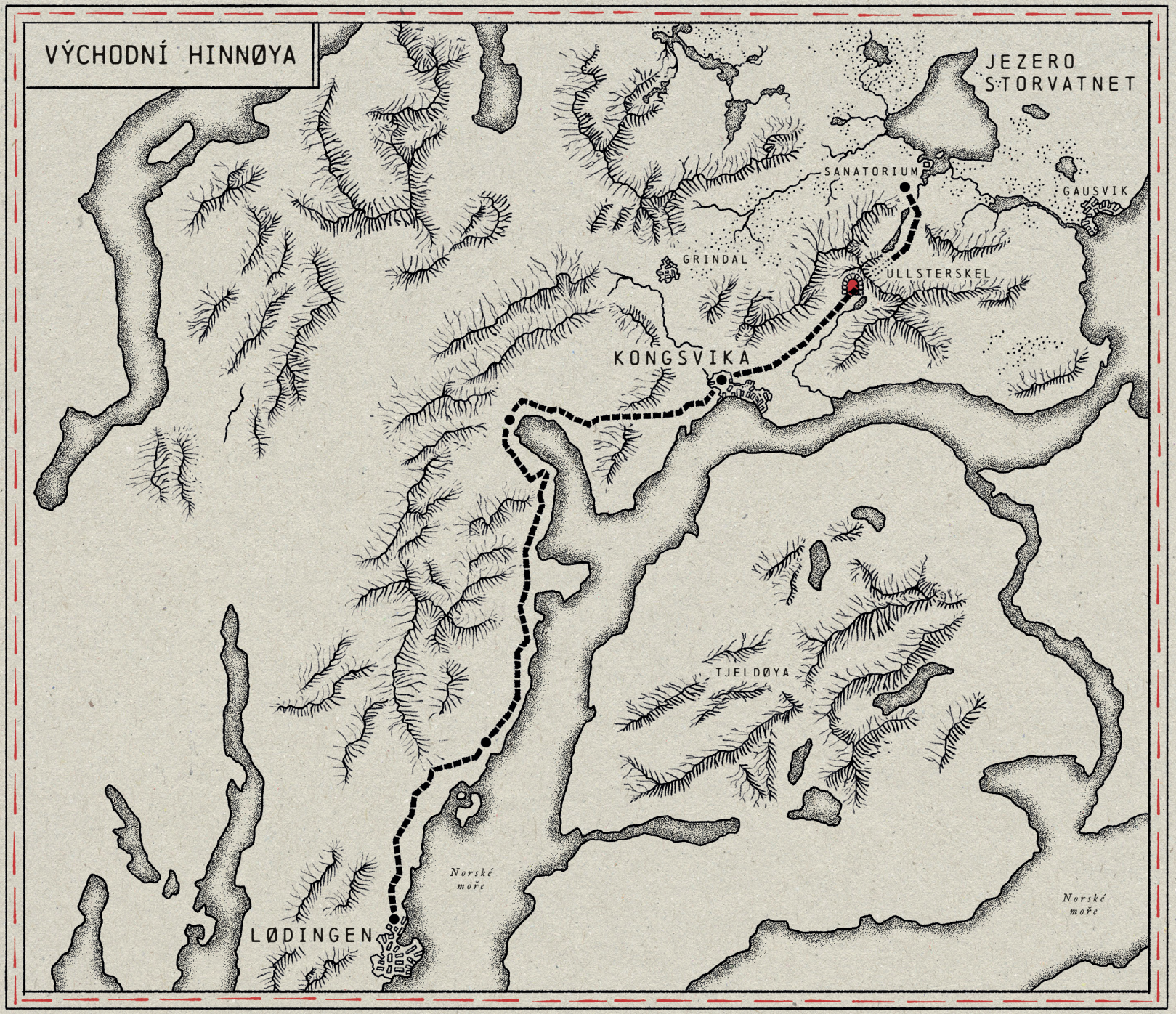
2026

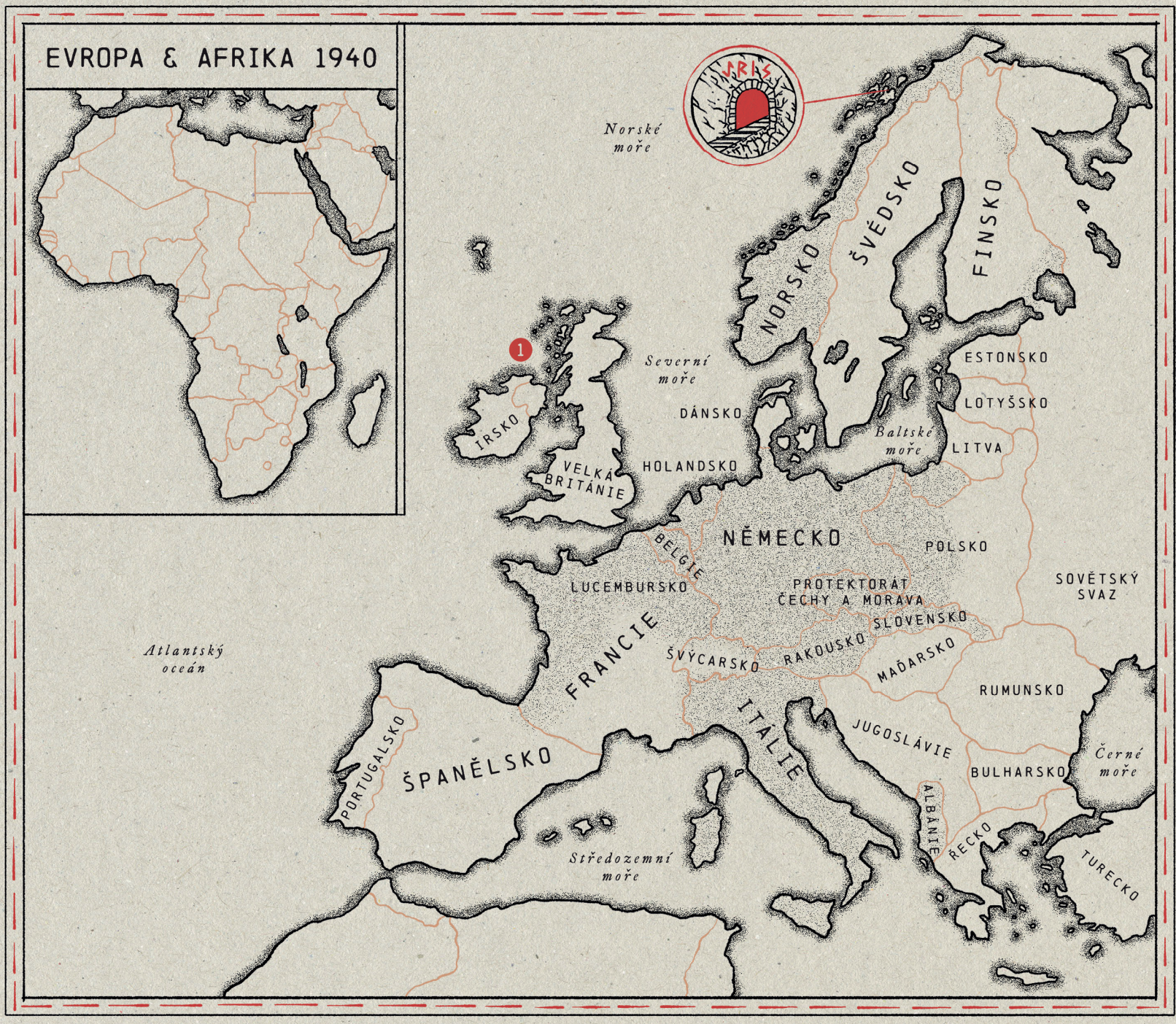
Tato kniha je beletristické dílo. Jména, postavy, organizace, místa a události v ní uvedené jsou buď výplodem autorovy představivosti, nebo jsou použity ve fiktivním kontextu.

Tato kniha ani žádná její část nesmějí být kopírovány, zálohovány ani šířeny v jakékoli podobě a jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu nakladatele.

Copyright © Jakub Mařík, 2026
Cover Illustration © Michał Loranc, 2026
Book Design © Martin Stehlík, 2026
Czech Edition © Mystery Press, Praha 2026

ISBN 978-80-7707-267-0 (pdf)

VÝCHODNÍ HINNØYA
JEZERO STORVATNET
SANATORIUM
GAUSVIK
GRINDAL
ULLSTERSKEL
KONGSVIKA
TJELDØYA
Norské moře
Norské moře
LØDINGEN

EVROPA & AFRIKA 1940
IRIS
Norské moře
NORSKO
ŠVÉDSKO
FINSKO
1
Severní moře
ESTONSKO
LOTYŠSKO
DÁNSKO
Baltské moře
LITVA
IRSKO
VELKÁ BRITÁNIE
HOLANDSKO
NĚMECKO
POLSKO
BELGIE
LUCEMBURSKO
PROTEKTORÁT ČECHY A MORAVA
SOVĚTSKÝ SVAZ
SLOVENSKO
Atlantský oceán
FRANCIE
ŠVÝCARSKO
RAKOUSKO
MAĎARSKO
RUMUNSKO
ITALIE
JUGOSLÁVIE
ŠPANĚLSKO
PORTUGALSKO
BULHARSKO
Černé moře
ALBÁNIE
ŘECKO
TURECKO
Středozemní moře

PROLOG

17. října 1932
Antarctichavn, východní Grónsko

Sysselman Helge Ingstad vypadal jako pravý opak muže, který by měl guvernérský úřad zastávat. Nebylo mu ani čtyřicet, měl postavu dřevorubce a oblečení ho nijak neodlišovalo od mužů, kteří pracovali na pláži. Když na něj pilot hydroplánu ukázal, Sigvart dotaz raději zopakoval, aby měl jistotu, že je to opravdu on. Na druhou stranu obyvatelé Antarctichavnu, neoficiálního hlavního města Země Erika Rudého, by se dali spočítat na prstech neopatrného polárníka a pro úctyhodného kmeta, který už nedokázal vzít za práci, tady nebylo místo.

Sigvart ho zdvořile pozdravil a chystal se přednést řeč, kterou piloval poslední dva dny, ale Ingstad jen mávl rukou k chatě. Jakmile se za nimi zabouchly dveře, Ingstad postavil na čaj, svalil se na židli a pokynul Sigvartovi, ať se posadí také.

„Pane sysselmane Ingstade, chtěl jsem –“

„Stačí, Helge,“ zarazil ho Ingstad. „Tady se s tituly nezdržujeme. Dneska je venku relativně teplo, ale jen

co zapadne slunce, taky budeš chtít mluvení omezit na minimum. Ty jsi Sigvart, že ano?“

„Ano, sys… Helge.“

„Z Norského výzkumu Svalbardu a Arktického oceánu?“

Ingstad se stále tvářil jako barman, kterému do podniku zavítal nový host, ale Sigvart z nepatrné změny tónu poznal, že za otázkou se skrývá víc. Dalo se čekat, že si ho Ingstad prověří. Země Erika Rudého se rozkládala v nehostinných fjordech východního Grónska, ale nedávno postavená telegrafická stanice ji k Norsku přiblížila víc než kdy dřív.

„Ano, ale výpravu financuji z vlastních zdrojů.“

Ingstad pomalu přikývl a Sigvart si v duchu oddechl. Tušil, že si ho Ingstad nejdřív trochu oťuká. Slavný cestovatel musel na první pohled poznat, že jeho protějšek není žádný dobrodruh. Zatím se však zdálo, že prvním testem prošel.

„Proč jsi o peníze nepožádal je? Východní Grónsko je dnes jejich priorita.“

„Bohužel, nepodařilo se mi je přesvědčit,“ přiznal Sigvart. „Proto jsem se do Grónska vydal sám.“

„Sám? Ty chceš na výpravu vyrazit *sám*?“

„To samozřejmě ne,“ řekl rychle Sigvart. „Doufal jsem, že si doprovod najmu tady.“

Ingstad se chraplavě zasmál. „Asi sis všiml, že Antarctichavn není žádná metropole. Co si nepřivezeš sám, tady nenajdeš. Navíc v tuhle roční dobu… na cos myslel, když ses k nám vypravil v říjnu?“

Na co jsem myslel?

Sigvart přesně věděl, na co myslel.

Bylo mu čerstvých třicet a jeho život byl tak bezvýznamný, že kdyby dnes zemřel, svět by na něj do týdne zapomněl. O rodiče přišel během studií a ženy stěží dokázal oslovit, natož aby se jim dvořil. Když se ucházel o místo ve výzkumném institutu, doufal, že tím svůj život trochu okoření, ale nakonec skončil jako neviditelný úředník, stejně jako v předchozím zaměstnání. Zpracovával zprávy od terénních výzkumníků a lovců kožešin a zjednodušená hlášení posílal nadřízeným, kteří za ně sklízeli uznání.

A když konečně našel něco, co ho mohlo zviditelnit, nikdo mu nevěřil.

To Ingstadovi samozřejmě povědět nemohl, ale naštěstí krátce před odchodem zaslechl něco lepšího.

„Když svou teorii potvrdím, pomůže to Norsku u mezinárodního soudu."

Ingstad podezřívavě přimhouřil oči, než vstal, aby z kamen sundal konvici. „Ty pracuješ v právním oddělení?" zeptal se přes rameno.

„Ne, já jsem zpracovával zprávy od terénních pracovníků."

„Jinými slovy jsi luštil cizí škrabopis, aby si šéfové neničili oči." Ingstad se vrátil se dvěma kouřícími plechovými hrnky. „Předpokládám správně, že tě k návštěvě Grónska inspirovalo něco, co jsi v nich našel?"

„Ano. Zmínka v deníku lovce kožešin jménem Arvid Kirkvaad."

„Arvid Kirkvaad…" Ingstad se krátce zamyslel. „Toho neznám."

„To mě nepřekvapuje," řekl Sigvart. „Pan Kirkvaad zemřel loni na podzim, než jste se ujal úřadu. Myslím, že se utopil."

„Počkat, tak o tom jsem slyšel," uchechtl se Ingstad. „Jeden lovec to přehnal s vodkou a vyrazil se v noci projet na kajaku. Údajně měl v sobě tolik alkoholu, že když ho ráno našli vyplaveného na břeh, tělo ani nestihlo zmrznout."

Můj zdroj byl známý opilec?

Sigvart potlačil nervózní polknutí a rychle se sklonil k aktovce, aby svůj výraz zakryl. Ingstad se při pohledu na tak civilizované příruční zavazadlo neubránil ušklíbnutí.

„Pan Kirkvaad," pokračoval s uctivým oslovováním, jako by tím mohl smazat okolnosti lovcova skonu, „spolupracoval s naším institutem a v pozůstalosti, kterou nám zaslali, byly i tyto dvě velmi zajímavé fotografie."

Ingstad se naklonil ke dvěma zrnitým fotkám vyloženým na stole. Na jedné byl z boku zabraný ledopád a tmavý prostor za ním, na druhé se fotograf zaměřil na popraskanou skalnatou stěnu. Ingstad si je s nehranou pečlivostí prohlédl, než zavrtěl hlavou.

„Nevidím na nich nic, co by stálo za překročení Atlantiku."

Sigvart se natáhl a ukázal prstem na fotografii se šedou skálou. „Fotografie není příliš kvalitní, a kdybych neměl k dispozici i jeho zápisky, tak bych si toho také nevšiml, ale vidíte ty čáry? Jsem přesvědčený, že jsou to vyryté runy."

„Hmm," zabručel pochybovačně Ingstad. „A ta druhá fotka?"

„Opět to není dobře vidět, ale v jeskyni za ledopádem jsou vytesané schody. Tady jsou hrany prvních dvou. Pan Kirkvaad si zapsal, že za nimi viděl nejméně sedm dalších, ale pokrývala je vrstva ledu a on s sebou neměl potřebné vybavení. Chtěl se tam později vrátit, ale…“

„Utopil se,“ dokončil za něj Ingstad, jenže chyběla v tom předchozí jízlivost. Sigvart doufal, že to není pouze jeho představivost, ale zdálo se mu, že v jeho hlase zaslechl náznak zájmu. Přeci jen to byl vyhlášený dobrodruh a cestovatel. „Chápu to správně, že tady hledáš vikinskou osadu?“

„Ano.“

„V jeskyni?“

„Ano, vím, že to je neobvyklé, ale tak daleko na severu by jim nic jiného nezbývalo.“ Když se Ingstad zamyšleně vrátil k prohlídce fotografií, Sigvart sebral odvahu a trochu přitlačil. „Kdybychom ji našli, byl by to důkaz, že jsme východní Grónsko kolonizovali my. Jižních osad jsme se sice vzdali ve prospěch Dánů, ale východ je ryzí *terra nullius*, kam nechodí ani domorodci. Byli bychom oficiálně první lidé, kteří se tady usadili, a něco takového soud nemůže přehlížet.“

„Soud dokáže přehlédnout mnoho věcí,“ odtušil Ingstad, ale než mohl Sigvart něco namítnout, odzbrojil ho prostou otázkou. „Kde má být ta jeskyně?“

Ano!

Sigvart z aktovky rychle vytáhl mapu východního Grónska a ukázal na kruh v horách severozápadně od Antarctichavnu. Většinu tamních vrcholů zatím nikdo ani nepojmenoval, ale Kirkvaad svůj deník pravidelně

doplňoval nákresy míst, jimiž procházel, a Sigvart cílovou oblast porovnáváním s mapami od předchozích expedic dokázal zmenšit na necelých dvacet čtverečních kilometrů.

„Ta jeskyně je ve Stauningových Alpách?“ Ingstad překvapeně povytáhl obočí. „To není daleko. A když bude přát počasí, mohl bys nocovat v Alpefjordhyttenu, v lovecké chatě, kterou jsme tam vloni postavili. Ano, to by mohl zvládnout i zelenáč jako ty.“

„Znamená to, že mi pomůžete?“ zeptal se s nadějí v hlase Sigvart.

Ingstad se pobaveně zasmál. „To znamená, že *možná* někoho přesvědčíš, aby tě tam vzal. Rovnou ti však musím říct, že tady teď není nikdo, koho bych mohl postrádat, ale do konce týdne by se mohli vrátit Bergen a Ruud. Určitě je budeš muset hodně přesvědčovat a pořádně se při tom plácnout přes kapsu, ale v té oblasti loví už druhým rokem, a upřímně, letos jinou šanci mít nebudeš.“

„Můžu tedy zůstat?“

„Jen pokud si to odpracuješ. Tady se peníze vydělávají, ale kromě průvodců a alkoholu si za ně nic nekoupíš.“

Lovci dorazili ve středu a vyhlídka na návrat do ledové pustiny je nijak nelákala. Ruud Sigvarta místo odpovědi počastoval nadávkou, za kterou by se zastyděl i dlouholetý námořník, a Bergenovi nestál ani za ni. Lovci se pozdravili s obyvateli Antarctichavnu, otevřeli láhev vodky a po zbytek dne se tvářili, že Sigvart neexistuje.

Netlačil na ně, nechal je v klidu vyspat a druhý den odpoledne za nimi zašel znovu.

Další odmítnutí, ale mnohem slušnější a tentokrát už se Sigvart odbýt nenechal. Hučel do nich celé dva dny, než začali vyjednávat o ceně, a vyjednávali tvrdě. Když na dohodu konečně kývli, Sigvartovi z celoživotních úspor zůstalo jen tolik, aby se mohl vrátit zpátky do Norska. Snad. Pokud nic nenajdou, možná bude muset Ingstada požádat o půjčku nebo strávit zimu lovením polárních lišek.

Když jim ukázal mapu, Ruud ji několik minut studoval a prohlásil, že psy nechají v Antarctichavnu. Pronajmou si motorový člun, palivo samozřejmě zaplatí Sigvart, nechají se odvézt k ústí Alpefjordu, který už pokrývala tlustá ledová krusta, a dál budou pokračovat na lyžích.

Sigvart jim vše bez váhání odkýval, aby jim náhodou neposkytl záminku ke zrušení výpravy.

Vyrazili před rozedněním a na dohled Alpefjordu se dostali dvě hodiny po poledni.

Kry se brzy spojily v hrbolatý jednolitý krunýř, který hlouběji ve fjordu zesílil natolik, že by si s ním neporadil ani parní ledoborec, natož dřevěný člun se závěsným motorem. Kapitán, poněkud namyšlený titul, na kterém však majitel člunu bezvýhradně trval, je vysadil na malém ostrohu, jehož přítomnost prozrazovaly pouze špičky černých kamenů vyčnívající nad ledem. Zatímco si

Sigvart nasazoval lyže, lovci se s kapitánem rozloučili, nahodili si na záda batohy se zásobami a bez ohlédnutí se vydali na cestu. Už na člunu mu pověděli, že mají v plánu přenocovat v Alpefjordhyttenu, a jestli s nimi nedokáže udržet krok, může noc klidně místo pod střechou strávit pod polární oblohou. Sigvart tušil, že mu tím jen ukazují, kdo je tady šéf, ale štěstí pokoušet nemínil.

Ruud s Bergenem nasadili rychlé tempo, ale Sigvart vyrůstal v malé vesničce v severním Norsku a na lyžích byl jako doma. Lovce snadno dohnal a srovnal se s nimi.

Písečné pláže na okrajích fjordu brzy nahradily vysoké skály, předzvěst pohoří, které největší rival norského výzkumného programu, dánský polárník Lauge Koch, loni pokřtil jako Stauningovy Alpy. Sigvart by se nedivil, kdyby o své jméno po norském vítězství u soudu přišly, ale jeho víc než loňské události zajímalo, co se tady událo před stovkami let.

Fjord musel vikingům připomínat domovinu, zvlášť pokud přijeli v létě a skály pokrývaly zelené traviny a mechy. Nasliboval jim hluboké lesy plné zvěře a nalákal je do svých útrob, jen aby je zavedl k nekonečným kamenitým pláním a podvedl je stejně jako o sto let dřív Island.

Co se však mohlo stát, že nepluli podél pobřeží dál na jih a usadili se v jeskyni za ledopádem?

Byla snad jejich loď natolik poškozená, že nemohli pokračovat dál? Neodhadli počasí a zamrzli v ledu? Byli to vyhnanci z jižních osad? Nebo byl jejich kapitán příliš tvrdohlavý, aby se vzdal plánu založit novou osadu?

Sigvart netušil, kdy své dohady začal říkat nahlas, ale lovci ho poslouchali a brzy se sami zapojili. Nejprve ho

to překvapilo, došlo mu však, že jejich předchozí nezájem byl pouhým vyjednávacím prostředkem. Večer v lovecké chatě strávili dlouhou debatou o vikinzích a ráno už byli stejně zapálení jako on.

Stauningovy Alpy by se s jejich jmenovkyněmi daly splést, jen kdyby těm v Evropě někdo usekl vrcholky a postavil je přímo na zem. Na úbočí nerostly žádné stromy, chyběly jasně zelené louky, byl to jen jeden holý vrchol za druhým, nevlídná šedobílá kombinace skály, štěrkových polí, sněhu a ledu.

Pokud dávní mořeplavci při vplutí do fjordu doufali v ráj ukrytý za nevlídnou hradbou, tady je jejich naděje musela opustit rychleji než hříšníky před branou Dantova pekla. Seveřani buď přišli o svou loď, nebo jim byl odepřen přístup do jižních přístavů, protože Sigvarta nenapadal jediný důvod, proč by tu zůstávali dobrovolně.

Možná by sem měli přivézt několik haagských soudců, protože kdyby tu pustinu viděli, museli by uznat, že tady před norskými osadníky nikdo nežil ani žít nechtěl. Pokud takto nevypadala skutečná *terra nullius*, někdo by měl přepsat její definici.

Sigvart se chtěl ujmout vedení, protože Kirkvaadovy deníky znal prakticky zpaměti, ale Bergen to rázně zavrhl. Než se však mohl urazit, Bergen mu připomněl, že Kirkvaad byl v prvé řadě lovec a zprávami pro institut si pouze přivydělával. Z toho důvodu určitě neprolézal těžko přístupné rokle a nešplhal po horách, ale vybíral

si nenáročné cesty, které oni poznají snáz než úředník z Osla. Proti tomu se nedalo nic namítnout.

První tři hodiny postupovali širokým údolím, které vytvářelo přirozenou bránu hlouběji do hor. Dno údolí bylo plné panensky bílého sněhu, který narušovalo jen několik zvířecích stop a tři sady pruhů po jejich lyžích. Ruud se Sigvartovi zmínil, že lovci občas na skalních stěnách nechávají malé značky, aby se v jednotvárné krajině neztratili, ale pokud se tak choval i Kirkvaad, jeho Ariadninu nit dávno zpřetrhaly nemilosrdné živly.

Když se údolí začalo třepit do kaňonů a roklí, lovci se po krátké poradě rozhodli pokračovat na západ, kde mírnější svahy ustupovaly strmým horským štítům. Podle Bergena tam měly být lepší podmínky pro vznik ledopádu dost mohutného, aby upoutal Kirkvaadovu zvědavost, a zároveň situovaného dost nízko, aby byl ochotný svou zvědavost ukojit.

Sigvart se s Ruudem nehádal a dobře udělal, protože o další tři hodiny později ho právě v takovém kaňonu našli.

Nebylo těžké poznat, proč ledopád Kirkvaada zaujal. Skalní stěna, ke které se přimykal, se kdysi dávno zhroutila a říčka se před zamrznutím valila přes několik balvanů, které tříštily a odkláněly její tok. Arktický mráz z ní vytvořil kolosální umělecké dílo, jako kdyby se z ledu pokoušel vytesat potrhaný závoj a nespokojený s výsledkem hromadil jeden neúspěšný pokus na druhý.

Ledopád byl nádherný, ale Sigvart se přesto neubránil zklamání.

„Stalo se něco?“ zeptal se Bergen, když si všiml jeho výrazu.

„Nevím.“ Sigvart setřásl batoh z ramen, vylovil pouzdro s fotografiemi, jednu vytáhl a porovnával ji s ledopádem před sebou. „Vypadá jinak. Nejsem si jistý, jestli je to opravdu on.“

Bergen se zasmál a plácl ho po zádech.

„Sigvarte, chlapče, v Grónsku si sice voda na svůj tekutý stav vzpomene jen pět měsíců v roce, ale když se tak stane, nikdy nepadá stejně.“ Lovec se podíval na ledopád a pak zpátky na fotku. „Nedívej se na led, ale na kameny. Podívej se na tuhle špičku, co kousek před ním trčí ze sněhu. Jestli to není ta samá, tak jsem královna Maud.“

„Kterou ses jen loni stal nejmíň desetkrát,“ ozval se Ruud.

„Kušuj, Matsi.“ Bergen poklepal na tmavou skvrnku na zrnité fotografii a pak ukázal prstem. „Nemám snad pravdu?“

„Vypadá stejně.“ Sigvart lehce pookřál. „Opravdu by to mohla být ona.“

Sundal si lyže, zapíchl je do sněhu a spěchal k ledopádu. Pohledem při tom pátral po runovém nápisu, ale skalní stěna byla příliš popraskaná a plná stínů. Když zahlédl tmavou skvrnu za ledopádem, příliš velkou, aby to byl jen výklenek, býval by se rozeběhl, kdyby ho zpátky nestrhla Bergenova ruka.

„Už ani krok,“ rozkázal mu lovec, než z ramene sundal pušku Krag-Jørgensen M1894 a namířil na ledopád.

Zbraň byla další věc, na kterou Sigvart před odjezdem do Grónska nepomyslel. V Antarctichavnu samozřejmě žádnou navíc neměli a jeho budoucí průvodci si kvůli tomu naúčtovali speciální příplatek za ochranu.

„Co se děje?“ zavolal Ruud. I on držel pušku a nejistě mířil stejným směrem.

Bergen ukázal hlavní. „Vidíš to taky?“

„Co mám… a do hajzlu.“

Sigvart nechápavě těkal pohledem mezi lovci. „Co měl vidět?“

„Rampouchy nad ústím jeskyně,“ odpověděl Bergen. „Jsou zlámaný.“

„A?“

„Tady žije jen jedno zvíře, který by je dokázalo ulámat tak vysoko.“

Lední medvěd.

Sigvart ztěžka polkl a o krok ustoupil. Zatímco čekal v Antarctichavnu, slyšel od místních spoustu historek a lední medvědi byli nejoblíbenějším tématem. Majestátní šelma se stala nekorunovaným vládcem Grónska a pravidelně to cizím lovcům připomínala.

„Matsi, běž se tam podívat,“ rozhodl Bergen. „Budu tě jistit.“

Ruudovi se to moc nezamlouvalo, spokojil se však jen s polohlasným zaklením a opatrně vyrazil k ledopádu. Obcházel ho v širokém oblouku, snažil se nahlédnout hlouběji do jeskyně, a když dorazil ke skalní stěně, pomalu se podél ní šinul blíž. Opatrně našlapoval, jako by se procházel po čerstvě zamrzlém jezeře, sporadické obláčky páry prozrazovaly, jak dlouze zadržuje

dech. Došel až k ledopádu, zhluboka se nadechl, kývl na Bergena a přes hlaveň pušky se podíval za ledopád.

Sigvartovi připadalo jako celá věčnost, než se Ruudova napjatá ramena uvolnila a sklonil zbraň. „V pohodě."

„Jseš si jistej?" ujišťoval se Bergen.

„Vidím tady několik metrů ledu hladkýho jako zrcadlo a bez jedinýho škrábance. Pokud to nesjel po zadku, tak dovnitř jenom nakouknul." Ruud se otočil. „Jo, a jestli ta skála pod ledem nevypadá jako schody, tak jsme královna oba dva."

Tentokrát Sigvarta nikdo nezastavil. Hnal se, jak jen mu to hluboký sníh dovoloval, protáhl se kolem Ruuda, opřel se jednou rukou o stěnu a nakoukl do jeskyně.

Jeden z balvanů pod ledopádem odkláněl vodu přímo do jeskyně. Výsledkem byla dlouhá ledová skluzavka mizící ve tmě a Sigvart pod jejím povrchem viděl hrany nejméně šesti vytesaných schodů. Jeden by mohl být geologickou hříčkou, ale šest?

Měl pravdu! Našel ztracenou vikinskou osadu!

Už nebude jen bezejmenným úředníčkem na dně byrokratického žebříčku. Až se do institutu vrátí, jeho jméno bude znát i ředitel a celá správní rada.

Nemohl se dočkat, až se podívá dolů.

Pro Kirkvaada bylo zamrzlé schodiště nepřekonatelnou překážkou, zvlášť když mu nikdo nejistil záda, ale Sigvart byl připravený a do Grónska si přivezl kompletní horolezeckou výbavu. Když z batohu vytáhl zbrusu nové dvanáctihroté mačky od Grivela, Bergen uznale hvízdl. Sigvart se jen pousmál, než další podal i jemu a Ruudovi. Koupil celkem pět párů a dva nechal v Antarctichavnu.

Hornické přilby s karbidovými čelovkami už tak nablýskaně nevypadaly, ale všechny tři je vyzkoušel a byl s nimi spokojený.

Lano upevnili na malou skalní jehlu před ledopádem. Bergen znovu rozhodl, že se ujme velení, a Sigvarta tentokrát ani na okamžik nenapadlo, že by se s ním hádal. Jistě, přál by si být prvním, kdo vikinskou osadu po staletích uvidí, ale stále se nemohl zbavit představy ledního medvěda, který náhodou sklouzl dolů a šílí tam hlady.

Bergen se omotal lanem a pomalu přískoky klesal do hlubin jeskyně. Tmavá postava se brzy rozplynula ve stínech a jeho přítomnost prozrazovalo jen poskakující světlo čelovky. Když se konečně zastavil, Sigvart odhadoval, že mu zbývají dva, nanejvýš tři metry lana.

„Už jsi dole?“ zakřičel za ním Ruud.

„Ne, ale schody tu uhýbají do strany a voda místo po nich tekla do propasti,“ přišla z hlubin jeskyně tlumená odpověď. „Dál už můžeme v pohodě… No to mě… pošli mi sem Sigvarta. Něco jsem našel a vážně by mě zajímalo, co to je.“

Sigvart se nenechal dvakrát pobízet. Ledem dlážděný tunel vzbuzoval respekt, ale už po prvním přískoku se do něj zuby maček zabodly tak hluboko, že se možná dotkly hran schodů. Odrazil se, nechal lano proklouznout dlaní rukavice, přichytil se mačkami a opakoval to, dokud se nedostal až k Bergenovi.

„Co jsi našel?“ zeptal se.

Bergen jen mlčky ukázal rukou.

Schody se v pravém úhlu stáčely doprava, vytesané do úzkého hřebenu táhnoucího se velkým jeskynním

dómem, z obou stran obklopené propastí a krápníky. Musela jich být nejméně stovka, a když je nepokrýval led, vypadaly, jako by je vytesali loni, a ne před stovkami let. Severané tu nemohli žít moc dlouho, protože je ani nestihli pořádně ošlapat.

Byla snad jeskyně jen krátkodobým útočištěm, kde uvízlí mořeplavci marně vzdorovali hladu a zimě?

Sigvarta to trochu zklamalo, ale pak se podíval na konec schodiště a svůj názor na význam jeskyně rychle přehodnotil.

Ze skalní stěny nad východem z jeskyně na něj shlížela tvář. Dávný kameník tam vytesal ženský obličej, který pouze na levé straně rámovaly dlouhé vlasy. Sigvart si nejprve myslel, že to je nějaký extravagantní účes, který později vytlačilo prudérní křesťanství, ale pak si všiml, že celý obličej je rozdělený na dvě části. Levé oko doplňoval pravý prázdný důlek, pravá polovina nosu se zbortila dovnitř a plné rty přecházely ve dvě řady zubů.

Život a smrt spojené v chladném kameni.

Ani si nevšiml, že do jeskyně slanil i Ruud, a z bázlivého ohromení ho vytrhl až jeho překvapený hlas. „Co to, k čertu, je?“

„To by mě taky zajímalo,“ řekl Bergen. „Ale dokud se náš vzdělanec neprobere, tak můžu jen hádat.“

„Hel,“ hlesl Sigvart.

„Cože?“

„To je bohyně Hel,“ upřesnil Sigvart. „Vládkyně Helheimu, jednoho z podsvětí severské mytologie.“

„Takže tohle je něco jako chrám?“ zeptal se pochybovačně Bergen.

„Nevím. Možná?“ pokrčil Sigvart rameny. „Nikdy jsem o ničem podobném nečetl.“

„Vypadá to, že jsi právě do svých knížek přidal novou kapitolu. Chceš jít dovnitř?“

„Dovnitř? Ano. Ano, jistě!“

Stáhli si z bot mačky, nechali je přivázané na laně a pokračovali dál po schodech, Bergen v čele a Sigvart uprostřed. Ozvěna kradla klapání kroků a vracela je roztříštěné na pochod neviditelné armády, krápníky odrážely světlo čelovek a pokrývaly stěny proměnlivými stíny. Jeskynní dóm byl tak velký, že by se v něm schovala celá farma, a když Sigvart sebral odvahu a podíval se dolů do propasti, neviděl žádné dno, jen občasné špičky stalagmitů, které vyčnívaly nad temnotu jako hroty nástražných kůlů.

„Pořád věříš, že tam najdeš jen pár misek a starých zbraní?“ zeptal se Ruud.

Když se lovci v chatě konečně rozmluvili, nevyhnutelně došla řeč i na poklady. Sigvart se jim pokoušel vysvětlit, že tam najdou jen obyčejné věci, protože v okolí nesídlil žádný bohatý národ, jehož města by seveřané mohli plundrovat, ale Ruud se té představy očividně nevzdal.

„Chci říct, jestli je tohle chrám, musí tam být i odpovídající výzdoba, ne?“ pokračoval Ruud. „Zlato, stříbro a tak?“

„A kde by ho asi vzali?“ odtušil Bergen. „U Eskymáků?“

„Mohli ho přivézt,“ nevzdával se Ruud. „Jako obětinu. Vyrabovali pár klášterů a kořist přivezli do chrámu svojí pravé bohyně. Koukni na tu sochu a schodiště. Tohle místo muselo být významný. Klidně sem mohli –“

Sigvart zaslechl zasvištění, jako když se zhoupne velké kyvadlo, a Ruud zmlkl dřív, než mohl svou teorii rozvinout.

„Matsi?“

Bergen se otočil a podíval se za Sigvarta, který se zachoval stejně.

Schodiště bylo prázdné.

„On… on spadl?“ zašeptal Sigvart.

„A byl tak ohleduplný, že při tom nezakřičel?“ Bergen se protáhl kolem Sigvarta a pátral ve tmě pod schodištěm. „Matsi! Matsi, ozvi se!“

Místo Ruudova hlasu mu odpověděl chrastivý zvuk, jako když se někdo chystá hodit kostkami, ale místo nich nasypal do kalíšku směs zubů a nehtů. Bergen z ramene strhl pušku, hlaveň se marně pokoušela najít jeho zdroj.

Mezi ledovými krápníky se něco mihlo, něco velkého a bílého.

„Matsi?“

Bergen se rychle otočil a zamířil. Ať už tam viděl cokoliv, překvapilo ho to natolik, že na okamžik zaváhal. Ukazovák sklouzl na spoušť, ale než ji mohl stisknout, od stěny se něco odrazilo a letělo to přímo k němu.

Sigvartův obličej zkropila horká krev. Instinktivně zavřel oči a nemohl se tak připravit na kopanec, který ho zasáhl do břicha. Bota do něj udeřila pod nemožným úhlem, jaký by Bergenovo koleno nemohlo zvládnout, a srazila ho na schody.

Padal, kutálel se a marně se pokoušel něčeho zachytit. Když se konečně zastavil, schoulil se do klubíčka a několik sekund jen trhaně dýchal, než se odvážil otevřít krví slepená víčka.

Nějakým zázrakem se udržel na schodišti a nespadl do propasti. Od plošiny pod tváří Hel ho dělily pouhé dva schody. Po čtyřech tam pomalu dolezl, vstal a opřel se zády o skálu, pohledem hledal Bergena.

Na schodišti ležela upuštěná puška, ale lovce nikde neviděl. Potlačil nutkání zavolat ho, aby neskončil stejně, a se zatajeným dechem pátral pohledem mezi ledovými krápníky.

Další zachřestění a vlhký zvuk, jako když se stahuje králík.

Akustika jeskyně znemožňovala určit, odkud zvuk přesně přišel, ale Sigvartovi se zdálo, že se zdroj nachází v pravé části dómu. Když se tam podíval, na několika krápnících si všiml tmavých skvrn. Sledoval je… a našel Bergena.

Lovec ochable visel mezi dvěma krápníky, Sigvart z něj viděl jen spodní polovinu trupu a křečovitě škubající nohy. Opatrně se posunul a vytřeštil oči na věc, která ho tam držela.

Tvor připomínal japonského velekraba, jehož vypreparované tělo Sigvart jednou viděl v přírodovědném muzeu v Oslu. Šest článkovaných nohou pokrytých tlustým krunýřem, každá delší než dospělý muž, se zapíralo o krápníky a skálu a čtvrtý kratší pár byl zabodnutý do Bergenova těla. Oválný, mléčně zbarvený trup byl velký jako hospodský stůl, chitinové pláty se na něm zvedaly a vytvářely trojici hřebenů. Jeho hlavu zakrývalo Bergenovo tělo, nad jehož pravým ramenem se pravidelně zvedalo bílé kusadlo a nořilo se zpátky do lovcova hrudníku.

Sigvart se podíval na dvanáct schodů vzdálenou pušku a začal se k ní pomalu plazit. Dostal se až k sedmému, když přezkou opasku cinkl o kamennou hranu.

Bergenovo tělo pokleslo, když tvor spustil nejkratší končetiny a podíval se ke schodišti. Oblouk šesti krví potřísněných kusadel nad úzkou tlamou se napjal a Sigvart se okamžitě přimáčkl ke schodišti. Přestože na jeho hlavě nerozeznal žádné oči, byl si jistý, že se tvor dívá přímo na něj. Kusadla zacvakala, ťukala o sebe i o chitinové destičky obklopující tlamu, byl to stejný zvuk, který prve upoutal Bergenovu pozornost. Chitinová kakofonie mohla trvat tak pět sekund, než si tvor přitáhl Bergena zpátky a pokračoval v jídle.

Sigvart nechápal, jak ho mohl přehlédnout, než si uvědomil, kde se nachází a jakou má tvor barvu. Určitě byl slepý, stejně jako mnoho jiných tvorů žijících hluboko pod zemí, nebo tak krátkozraký, že ho na schodech nerozeznal. Proto nejdřív napadl hlasitě mluvícího Ruuda a pak Bergena, když svého společníka volal. Neřídil se zrakem, ale sluchem.

Pomalu se narovnal a šel k pušce jen v mírném předklonu. Tvor si ho nevšímal, plně ho zaměstnávalo trhání Bergenova těla. Sigvart opatrně zvedl pušku, zapřel si ji o rameno a namířil na tvora, ale ten byl téměř celý zakrytý Bergenovým tělem. Viděl z něj jen chitinovým pancířem pokrytý vršek trupu a dlouhé úzké nohy. Lovci by ho možná zasáhnout zvládli, ale on pušku držel naposledy v povinném základním výcviku, který absolvoval před deseti lety.

Krátce zvažoval, že se z jeskyně odplíží, ale rychle to zavrhl. Bez maček se na povrch nevyšplhá a tvor ho

uslyší, hned jak se kovové zuby poprvé zakousnou do ledu. Musel ho zabít, jinak se odsud nedostane.

Sigvart se několikrát pomalu nadechl, zamířil na místo, kde za Bergenem tušil hlavu, a hlasitě hvízdl.

Tvor okamžitě upustil mrtvolu, otočil se po zvuku a Sigvart stiskl spoušť. Kulka kraba zasáhla nad kusadly, rozštípla jeden ze zádových hřebenů a zasekla se do kloubu. Tvor se však stihl odrazit od stěny a letěl na Sigvarta. Minul ho, jedna z dlouhých noh se mu však otřela o bok. Náraz ho srazil na zem, puška mu vyletěla z rukou. Znovu se kutálel po schodech, jen o trochu kontrolovaněji než prve, a zastavil se až na plošině.

Tvora nikde neviděl, ale z propasti vedle schodů se ozývalo vzteklé klapání a pískání. Sigvart se přitáhl k okraji plošiny a podíval se dolů. Když kraba trefil, narušil mu odraz, a on místo na schodišti skončil v propasti, kde se napíchl na stalagmit. Zoufale mával nohama, snažil se o něco zachytit, ale rychlé pohyby a cukání pomáhaly kamenné špičce, aby dál pronikala skrz jeho trup.

Dostal ho! Vážně ho dostal!

Sigvart se pokusil vstát a s bolestným výkřikem klesl zpátky na kolena. Chytil se za bok a cítil, jak se mu do rukavice vsakuje horká krev. Rozechvělými prsty roztáhl rozervaný kabát a vyjekl, když uviděl rozšklebenou ránu pod ním.

Dostali se navzájem.

Sigvartovi do očí vyhrkly slzy a nemohla za to jen bolest. Byl tak blízko! Vypravil se do Grónska, objevil ztracený chrám, zabil netvora, jakého věda zatím nepoznala,

a teď tady vykrvácí? Opravdu se nikdo nedozví, co dokázal? I kdyby Helge Ingstad zorganizoval záchrannou výpravu a jeskyni našel, veškeré zásluhy se připíšou slavnému dobrodruhovi a to nejlepší, v co mohl doufat on, bude jméno v poznámce pod čarou.

To není spravedlivé!

Jasné namodralé světlo se z tunelu pod Helinou tváří vyřinulo tak nečekaně, že kvůli němu úplně zapomněl na bolest. S obtížemi se zvedl na nohy a podíval se do tunelu. Po stranách viděl vytesané otvory, některé stále zakrývaly zpuchřelé zbytky kožešinových závěsů, a v dálce se ve vzduchu vznášel světelný ovál.

Sigvart sebral zbytky sil, přitiskl si dlaň na rozervaný bok a šel za světlem.

Nejisté kroky ho zavedly do velké místnosti, která bývala přirozenou jeskyní, než ji někdo rozšířil do současné podoby. Stěny pokrývaly další vytesané tváře Hel, oči a prázdné oční důlky upřené ke světlu uprostřed. Vypadalo jako hladina vertikálního jezera a na druhé straně byla ledová krajina a… silueta?

Sigvart přišel blíž, a opravdu, někdo tam stál, vysoká postava zahalená v plášti, s maskou, která úplně zakrývala obličej. Nezdálo se, že Sigvarta vidí, neznámý naopak vypadal, že je na odchodu.

„Haló?“

Postava sebou trhla a otočila se, světlo neviditelného slunce se odrazilo od kovové masky. Ta se nahnula k hladině portálu a sálem zazněl neskutečně cizí hlas, řeč plná cvakavých zvuků nepříjemně připomínajících krabího netvora. A přesto Sigvart jedno slovo rozeznal.

„Hel?“

Postava se prudce narovnala a naklonila hlavu do strany. Sigvart čekal, že vychrlí další záplavu neznámých slov, ale místo toho se mu do mozku zabodl rozpálený bodec bolesti. Vykřikl, z nosu se mu spustil pramínek krve, směšně nicotný v porovnání se záplavou, která se mu drala mezi prsty přitisknutými k boku.

„Ty znáš Helreggin?“

Hlas stále zněl cize, ale mluvil pečlivě vyslovovanou norštinou.

Helreggin? Vládkyně Hel?

„Ano, četl jsem o ní.“

„Četl.“ Zdálo se, že odpověď cizince zklamala. „Víš, co se s ní stalo?“

Proč o postavě z dávných pověstí mluvil jako o skutečném člověku?

„Co tím myslíte? Hel je pouhý mýtus.“

„To od jejího příchodu uběhlo tolik času, že jste na ni zapomněli?“ zeptal se cizinec vyčítavě. „Nezaznamenali vaši starší její příběh?“

„Já… já nevím,“ odpověděl nejistě Sigvart. „Tohle místo je opuštěné už stovky let. Jsem patrně první člověk, který sem od té doby přišel. Pokud tady jsou nějaké zápisky, neviděl jsem je.“

„Ale její jméno znáš?“

„To ano, jenže –“

Sigvartovi se zamotala hlava, klesl na jedno koleno a musel se levou rukou opřít o zem, aby se nezhroutil.

„Jsi zraněný.“ Cizinec se na chvíli odmlčel, zdálo se, že o něčem přemýšlí. „Pojď blíž. Pomohu ti.“

„Opravdu?“ Sigvarta vyděsilo, jak slabě jeho hlas náhle zní.

„Ano. Stačí přijít blíž… Omlouvám se za své způsoby, ani jsem se tě nezeptal na jméno.“

„Jmenuji se Sigvart,“ odpověděl. „Sigvart Welhaven.“

ČÁST PRVNÍ

GRINDAL

1. KAPITOLA

24. února 1941
Hinnøya, Norsko

Olsen schoval koně a vydal se na dlouhou cestu po horském svahu, zatímco polohlasně proklínal čerstvě napadaný sníh.

Nešlo o to, že by sníh nenáviděl. Nemohli jste žít na Lofotách a nenávidět sníh. Ten byl nedílnou součástí vašeho života stejně jako slunce a moře. Sníh a Lofoty patřily k sobě a o Ullsterskelském údolí to platilo dvojnásob. Tady sníh jaro úplně ignoroval a uráčil se zmizet až v letních měsících, jen aby se vrátil ještě před podzimní rovnodenností.

Ne, Olsen ho proklínal kvůli stopám, které v něm zanechá, a kázání, které nevyhnutelně od Rassiho dostane. Příliš dobře věděl, že i když udělá vše, co mu Rassi poslední rok vtloukal do hlavy, stejně to nebude stačit. Starý veterán chyby neodpouštěl a nikdy je nepřehlédl.

Svah byl plný kamenů, za kterými zůstala tmavá místa, protože večerní sněžení po celou dobu doprovázel silný vítr. Olsen mezi nimi rychle přebíhal a dával si pozor, aby nešlapal do příliš hlubokého sněhu, kde by za

ním místo stop zůstala hluboká brázda. Když konečně dorazil k Rassiho úkrytu mezi dvěma balvany, byl zadýchaný, jako by právě uběhl maraton.

Pozorovací hnízdo bylo prázdné, a protože ho obýval Rassi, nezůstala jediná stopa, že by tam někdy někdo byl.

Olsen znovu zaklel, ale tentokrát to byl jen nepostřehnutelně artikulovaný výdech pro případ, že by se příjemce nadávky nacházel v doslechu. Po kolenou vycouval z úkrytu, narovnal se a schovaný za balvanem si prohlížel údolí.

Stejně jako při každé letošní návštěvě ho jako první upoutala německá železnice. Černé linky kolejí se táhly napříč údolím, na nízkém dřevěném mostě přetínaly severní část jezera Litlevatnet, mizely uvnitř Ullsterskelu a na druhé straně hory kopírovaly okraj dalšího jezera Langvatnan. Kdyby Olsen vylezl na rozeklaný vrcholek hory rozdělující údolí, viděl by i její konec – německou základnu v lesích na břehu Storvatnetu, jezera s mnohonásobně větší rozlohou, než měly dohromady všechny vodní plochy v údolí.

Olsen stále nemohl pochopit, jak Němci dokázali železniční dráhu postavit tak rychle. Práce na ní začaly, když podpis na norské kapitulaci teprve zasychal, a skončily krátce před Vánoci, jako by si třetí říše chtěla její dokončení nadělit pod stromek. Na stavbu nahnali stovky zajatců, kteří dřeli dnem i nocí, a ti, kteří zničující tempo nezvládli, skončili v masovém hrobu někde u jižního konce údolí. Do nejnáročnějšího úseku, tunelu skrz Ullsterskel, se němečtí ženisté dokonce pustili dřív, než v Lødingenu položili na pražce první koleje.

Tolik práce kvůli dráze končící u hloučku budov na břehu jezera, ke kterým se odboj nedokázal ani přiblížit, natož aby zjistil, co se tam děje.

Olsen odtrhl zrak od kolejí a hledal na svahu Rassiho nový úkryt. Samozřejmě ho nenašel a veterán mu dopřál celých pět frustrujících minut, než se od dvě stě metrů vzdálené hromady kamení oddělila malá postava a mávnutím ho přivolala k sobě.

„Olsene, cos tam sakra vyváděl?“ vyštěkl na něj Rassi místo pozdravu, když k němu dorazil. „Promenádoval ses tam jako na červeném koberci.“

Rassi byl o celou hlavu menší než Olsen, ale on i tak místo odseknutí pokorně sklonil hlavu a zamumlal: „Omlouvám se.“

„To mi bude platný, až ke mně přivedeš půlku wehrmachtu. No, co tam tak stojíš? Zalez ke mně a řekni mi, co tady děláš.“

Olsen se poslušně vměstnal do další škvíry mezi kameny. Překvapivě tam bylo dost místa, aby se tam vešli oba.

„Ragna se s vámi zkoušela spojit, a když to nešlo, poslala se zprávou mě. Nejdřív jsem šel do Grindalu, ale vesnice byla úplně prázdná. Kde jsou všichni?“

„Předminulou noc se ztratil Seip a Paulsenovi už to nevydrželi, sbalili si věci a odjeli do Kongsviky.“

„Seip zmizel?“

„Jo. Němcům už nestačí, že nám kradou psy a ovce. Našel jsem u latríny jeho kabát a jednu botu, ale po něm se slehla zem. Ti parchanti ani nemají dost slušnosti, aby nás odsud místo šikanování prostě vyhnali, když nás nechtějí mít za sousedy. Zasraní Němci a jejich sanatorium.“

Rassi si odplivl a nenávistně se podíval na koleje na druhé straně údolí.

„Tak co mi Ragna chce?“ zeptal se.

„Němci vypravují další vlak a Ragna chce fotky pro Brity.“

Rassi zpozorněl. „A čím ji ten vlak tak zaujal?“

„Bude mít nejméně čtyři vagony a z toho dva osobní,“ odpověděl Olsen. „Snažila se dostat blíž, ale nádraží bylo plné Němců. A z pevniny jich dorazilo nejméně dalších čtyřicet.“

„A všichni jedou k Storvatnetu?“

„Vypadá to tak.“

Rassi si zamyšleně promnul knír. „Tady něco neštymuje. Sice jsem se tam nedostal blíž jak na kilometr, ale jsem si dost jistý, že ta jejich malá kasárna jsou plná. A pochybuju, že by je ubytovali ve srubech pro unavenou honoraci.“

„A proto chce mít Ragna pár fotek, až to budeme hlásit Britům.“

„Holka má recht. Jestli tam odvelí tolik pěšáků, určitě chtějí dělat něco víc než kurýrovat revma. O tom by Londýn měl vědět.“

„Možná se tam chystá nějaký hlavoun?“ navrhl Olsen.

„Že by je omrzelo alpské ovzduší? Kéž bys měl pravdu. Carlotta by se s nimi moc ráda seznámila.“ Rassi poplácal starou, ale pečlivě udržovanou pušku Carcano Modello 1891, se kterou prošel celou Velkou válku. „Kdy tudy projede?“

Olsen se podíval na hodinky. „Tak za jednu až dvě hodiny. Málem jsem strhal koně, abych to sem stihnul.“

„V tom případě doufám, že ses teple oblékl. Pojď, přesuneme se, tady nám bude zaclánět Ullsterskel. Jo, a zkus tentokrát jít trochu opatrněji, aby to nevypadalo, že tady někdo ve sněhu válel sudy."

Vlak se nemohl rozhodnout, jestli má přijet za jednu nebo dvě hodiny, a přijel přesně za devadesát minut. Na jižním okraji údolí se nejprve objevil sloup kouře a brzy k nim dolehlo i pronikavé zahvízdání píšťaly, jako by snad v údolí žil někdo, koho by bylo potřeba vyhánět z kolejí.

Rassi jako pozorovatelnu vybral pole suti přímo naproti Ullsterskelu, odkud budou mít dobrý výhled na obě strany tunelu i na most přes zamrzlé jezero. Olsen si připravil notes a fotoaparát Leica III, dárek od přátel z Londýna, zatímco Rassi dalekohledem sledoval přibližující se vlak.

„Ragna se těsně sekla," zabručel. „Má pět vagonů. Sakra, nepamatuju si, že by sem někdy poslali tak dlouhý vlak. Ani když stavěli sanatorium."

„Všechny osobní?"

„Moment." Rassi čekal, až vlak začne zatáčet a ukáže se mu z boku. „Ne. První je uhlák, pak tři osobní a na konci naftová cisterna. Oprava, prostřední je nákladní. Nádražáci museli být ožralí, když je řadili. Připrav se, za chvíli budeš mít nejlepší výhled na celý vlak, než to stočí k jezeru."

Olsen pořídil první fotku a Rassi se dalekohledem pokusil nakouknout do vagonů.

„V obou osobních vidím vojáky, ale taky spoustu prázdných lavic. Jo, mohlo by jich být tak čtyřicet, ale těžko říct, když jsou takhle roztahaní po celých vagonech."

Vlak lehce zpomalil před mostem, který ho měl zavést do tunelu, a zapískal. Olsen rychle pořídil další tři snímky, než vlak zmizel uvnitř hory.

„Rychle, přesuň se," sykl na něj Rassi. „Až vyjede, vyblejskni mi ještě tu cisternu."

Olsen se rychle odvalil stranou, vykoukl mezi kameny, namířil fotoaparát na výjezd z tunelu a čekal. Z hory se ozvalo další tlumené zapískání… a nic. Lokomotiva se na druhé straně neukázala.

„Co to, sakra?" Rassi těkal dalekohledem mezi konci tunelu. „Kde ten parchant je?"

„Nemohl zastavit uvnitř?"

„Ani náhodou. Kdyby takhle rychlý vlak prudce zastavil, skřípání bychom slyšeli až sem. A musel by za brzdu zatáhnout pořádně, protože tunel je nanejvýš o padesát metrů delší než ten vlak." Rassi se lehce předklonil. „A kde je sakra kouř? Kdyby lokomotiva stála kousek před výjezdem, musel by z tunelu vycházet kouř."

Ze sekund se staly minuty a vlak se dál schovával uvnitř Ullsterskelu.

„K čertu s tím." Rassi zkontroloval pušku a zvedl se. „Půjdeme se tam podívat."

Pomalu vyrazili k tunelu, Rassi s připravenou puškou a Olsen několik kroků za ním, křečovitě svírající fotoaparát. Ani jeden se nezdržoval s opatrným našlapováním a nechávali za sebou ve sněhu hlubokou brázdu. Dorazili k jezeru a obezřetně se blížili k mostu.